

THE LIGHT OF THE ETERNAL PEOPLE

Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series IV Lecture #8

THE WISDOM OF SHIMON BEN SHETACH AND YEHUDAH BEN TABBAI: CREATING A JUST SOCIETY

I. Strengthening the Judicial System

A.

יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם יהודה בן טבאי אומר אל תעש עצמך כעורכי הדיינין וכשיהיו בעלי דינין עומדין לפניך יהיו בעיניך כרשעים וכשנפטרים מלפניך יהיו בעיניך כזכאין כשקבלו עליהם את הדין: שמעון בן שטח אומר הוי מרבה לחקור את העדים. והוי זהיר בדבריך. שמא מתוכם ילמדו לשקר: אבות א: ח, ט

Yehudah ben Tabbai and Shimon ben Shetach received the oral tradition from them (Yehoshua ben Perachia and Nittai of Arbel). Yehudah ben Tabbai said: Do not play the part of an advocate or a secular judge. While the parties in the lawsuit are standing before you, you should view both of them as if they were guilty. When they leave your presence, after having submitted to the judgment, you should view them as being guiltless. Shimon ben Shetach said: Be thorough in the interrogation of witnesses, and be careful with the words you choose, lest they learn, from the way you express yourself, to make false statements. **Avos 1:8,9**

B.

בארבעה עשר בתמוז עדין גזירתא דלא למספר בהון. מפני שהיה כתוב ומונח לצדוקין ספר גזירות אלו שנסקלין אלו שנשרפין ואלו שנהרגין ואלו שנחנקין וכשהיו כותבין אדם שואל והילך ורואה בספר אומר להם מניין אתם יודעין שזה חייב סקילה וזה חייב שריפה וזה חייב הריגה וזה חייב חניקה לא היו יודעין להביא ראיה מן התורה אלא שכתוב ומונח להם ספר גזירות ועוד שהיו בייטוסין אימרים עין תחת עין שן תחת שן הפיל אדם שינו של חברו יפיל את שינו של חברו סמא את עינו של חברו יסמא את עינו יהיו שווים כאחד ופרשו השמלה לפני זקני העיר הדברים ככתבן וירקה בפניו שתהא רוקקת בפניו אמרו להם חכמים והלא כתוב התורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. וכתוב ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה זה מקרא שימה בפיהם אלו הלכות ואותו היום שבטלוהו עשאוהו יום טוב. מגילת תענית פרק רביעי

On the fourteenth of Tamuz, the book of decrees was removed and [on this day it] is forbidden [to participate] in eulogies. The Sadducees had this book written and set aside. It contained the list of the crimes that deserved stoning, those that deserved burning, those that deserved beheading, and those that deserved strangling. When they would issue a legal decision, they would send someone to check this book of decrees. When they were asked as to the Scriptural source of their decision, they were unable to reply. In

addition, the Baaisusin would interpret the verse (Exodus 21:24), "An eye for an eye, a tooth for a tooth" to mean that if someone knocked out a tooth of his friend, then his tooth should be knocked out, if he blinded the eye of his friend, then his eyes should be blinded, in order that they should be equal. They interpret the verse (Deut. 22:17), "And they shall spread the cloth before the elders of the city," in a literal sense. They [also] interpret the verse (Deut. 25:9), "And she shall spit in his face," to be understood literally. The Sages told them that it is written in the Torah (Ex. 24:12), "The Torah and 'Mitzvah' that I have written to guide them." It is also written (Deut. 31:19) "Write for yourselves the 'Shira' (the song, referring to Scripture) and study it and place it firmly in your mouths (which refers to halachos or the Oral Law)." The day that it was annulled was declared a holiday. **Megilas Taanis Chapter 4**

C.

בעשרים ושמונה בטבת יתיבא כנישתא על דינא: מפני שכשהיו הצדוקין יישיבין בסנהדרין שלהם ינאי המלך ושלמינון המלכה יושבת אצלו ולא היה מישראל יושב עמהם חוץ משמעון בן שטח והיו שיאלין תשיבית והלכות ולא היו יודעין להביא ראיה מן התורה אמר להם שמעון בן שטח כל מי שהוא יודע להביא ראיה מן התורה יהא ראוי לישב בסנהדרין וכל מי שאינו יודע להביא ראיה מן התורה אינו ראוי לישב בסנהדרין. פעם אחת נפל דבר של מעשה ביניהם ולא היו יודעין להביא ראיה מן התורה חוץ מזקן אחד שהיה מפטפט כנגדו א"ל תן לי זמן ולמחר אני משיבך נתן לו זמן הלך וישב לו בינו לבין עצמו וכיון שראה שלא היה יודע להביא ראיה מן התורה למחר נתבייש מלבוא ומלישב בסנהדרין גדולה והעמיד שמעון בן שטח אחד מן התלמידים והושיבו במקומו אמר להם אין פוחתין בסנהדרין של שבעים ואחד. וכך היה עושה בהם יום ויום עד שנסתלקו כולם וישבה סנהדרין ישראל על דעתו ובאותו היום שנסתלקה סנהדרין של צדוקין וישבה סנהדרין של ישראל עשאוהו יום טוב. מגילת תענית פרק עשירי.

On the twenty eighth of Teves, the Assembly was rightfully constituted. When the Sanhedrin, constituted of Sadducees, was in session together with Yanai (Alexander Jannaeus) and Salome at his side, there were none of the main body of Israel with them, with the exception of Shimon ben Shetach. They (the king, queen, and Shimon) asked of the "Sanhedrin" various questions dealing with different areas of Halacha, but they were not able to cite any sources from the Torah to support their positions. Shimon ben Shetach said to them: "Anyone who is able to support his view with a proper citation from the Torah is fit to sit on the Sanhedrin. However, anyone that cannot is not fit." Once, a case came before them that they clearly were unable to resolve by bringing a decisive proof from the Torah. One of their elders, however, tried, but was challenged by Shimon ben Shetach. The elder said: Give me time to think it through, and by tomorrow I will answer you. But, even after much thought, he was still unable to respond to Shimon ben Shetach. Too embarrassed, he did not show up the next day. Shimon replaced him with one of his own disciples. He explained to them that a Sanhedrin must be composed of 71 members and this scholar (his disciple) was the only suitable replacement. One by one he was able to eventually replace the whole Sanhedrin. The day that the process was completed was declared a holiday. **Megilas Taanis Chapter 10**

II. Judicial Guidance

A.

(1) קריביה דרבי יוחנן הוה להו איתת אבא דהות צריכה רפואה כל יומא, אתו לקמיה דר' יוחנן, אמר להו: איזילו קוצו ליה מידי לרופא. אמר רבי יוחנן: עשינו עצמינו כעורכי הדיינין. מעיקרא מאי סבר, ולבסוף מאי סבר? מעיקרא סבר: (ישעיהו נ"ח) ומבשרך לא תתעלם, ולבסוף סבר: אדם חשוב שאני. כתובות נב:

R. Yochanan's relatives had [to maintain] their father's wife who required daily medical treatment. When they came to R. Yochanan, he told them: Proceed to arrange with a medical man an inclusive fee. [Later, however], R. Yochanan remarked: 'We have put ourselves [in the unenviable position] of legal advisers'. What, however, was his opinion at first, and why did he change it in the end? At first, he thought [of the Scriptural text (Isa. 58:7),] "And thou hide not thyself from thine own flesh," but ultimately he realized [that the position of] a noted personality is different [from that of the general public].

Kesubos 52b

(2) אמר רבי חגי בשם רבי יהושע בן לוי אל תעש עצמך כעורכי הדיינין שלא לגלות ליחיד את דינו. ירושלמי כתובות ד:

Rabbi Chagai, in the name of Rabbi Yehoshua ben Levi, said, implied in the statement, "Do not play the part of an advocate," is that one should not reveal to an individual the law as it applies to his case. **Yerushalmi Kesubos 4:10**

B.

יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם יהודה בן טבאי אומר אל תעש עצמך כעורכי הדיינין וכשיהיו בעלי דינין עומדין לפניך יהיו בעיניך כרשעים וכשנפטרים מלפניך יהיו בעיניך כזכאין כשקבלו עליהם את הדין: אל תעש עצמך כעורכי הדיינין כיצד מלמד שאם באת לבית המדרש ושמעת דבר או הלכה אל תבהל ברוחך להשיב אלא הוי יושב ושואל באיזה טעם אמרו מאיזה ענין היה הדין או הלכה ששאלוני: ובזמן ששני בעלי דינין באין לפניך לדין אחד עני ואחד עשיר אל תאמר האיך אזכה את העני ואחייב את העשיר. והאיך אזכה את העשיר ואחייב את העני ואם אחייב את העני נמצא העני אויבי ואם אזכה את העני נמצא העשיר אויבי. ואל תאמר האיך אטול ממונו של זה ואתן לזה. והתורה אמרה לא תכירו פנים במשפט (דברים א' י"ז): היה רבי מאיר אומר מה ת"ל כקטן כגדול תשמעון (שם שם) שלא יהא אחד עומד ואחד יושב אחד מדבר כל צרכו ולאחד אתה אומר לו קצר דבריך. אמר ר' יהודה שמעתי שאם רצו להושיב שניהם כאחד מושיבין אי זה אסור שלא יהא אחד עומד ואחד יושב: יהא עליך דין קטן כדין גדול דין של פרוטה כדין של מאה מנה: הוא היה אומר כל מי שיאמר לי קודם שאכנס לגדולה זו הכנס רוצה אני שארד עמו עד חיו. עכשיו שנכנסתי כל מי שיאמר לירד הימנה רוצה אני שאפיל עליו קומקומוס של חמין. שהגדולה קשה היא להעלותה וכשם שקשה היא להעלותה כך קשה להורידה. שכן מצינו בשאול בשעה שאמר לו עמוד במלכות היה מתחבא שנאמר ויאמר ד' הנה הוא נחבא אל הכלים (שמואל א' י' כ"ב) ובשעה שאמרו לו רד הימנה היה מחזיר אחרי דוד להרגו: שמעון בן שטח אומר הוי מרבה לחקור את העדים. מתוך שאתה חוקרן הוי זהיר בדבריך שמא מתוך דבריך ישמעו השומעין ויוסיפו עליך שקר מפני הרמאין: מסכתות קטנות מסכת אבות דרבי נתן נוסחא א פרק י

Yehudah ben Tabbai and Shimon ben Shetach received the oral tradition from [Yehoshua ben Perachia and Nittai of Arbel]. Yehudah ben Tabbai said: Do not play the part of an advocate or act as a secular judge. While the parties in the lawsuit are standing before you, you should view both of them as if they were guilty. When they leave your presence, after having submitted to the judgment, you should view them as being guiltless. We derive from the teaching, "Do not play the part of an advocate or a secular judge" that if you enter a study hall (*Bais Midrash*) and hear something or a halachic statement, that you shouldn't become excited and immediately respond, but rather you should sit and inquire into the reason why the person made the statement and into the details of the background of the questionable case or halacha. When two litigants come before you to be judged, one of them poor and the other rich, you shouldn't say, "How can I declare the poor man innocent and the rich man guilty? Or how can I declare the rich man innocent and the poor man guilty? If I condemn the poor man, then the poor man will be my enemy and if I declare the poor man to be innocent then the wealthy man will be my enemy!" And don't say, "How can I take money from this party and give it to the other party." The Torah says (Deut. 1:17), "Don't favor anyone in judgment." Rabbi Meir used to say: What is the meaning of the verse (Deut. 1:17), "You shall hear the small as well as the great"? [You should not let] one of the litigants stand while the other is sitting, or let one of the litigants adequately articulate his position while you tell the other one, "Make your remarks brief." Rabbi Yehudah said: I heard that if you want to make both of them sit then it is fine. What is forbidden? To let one of them sit and make the other stand. [Another interpretation of the verse, "You shall hear the small as well as the great":] You should treat a small case like a large case. A case involving only a *pruta* (penny) should be treated like a judgment involving a hundred *moneh* (ten thousand *dinarim*). He used to say: Before I took a position of leadership, if anyone would suggest that I take such a position, I would have [been so offended that I would have] attempted to deprive him of his very livelihood. Now that I have taken such a position of leadership, if anyone who would suggest to me to relinquish my position, I would entertain the desire to pour over his head a boiling kettle of water. For it is difficult to take upon one's self an exalted position and just as difficult to relinquish it. A case in point is Saul, who, [at first,] when he was offered the throne was hiding, as it is stated in Scripture (Samuel I 10:22), "Behold, he has hidden himself among the baggage." But later, when they told him to relinquish the throne, he sought to kill David.

Shimon ben Shetach said: Be thorough in the interrogation of witnesses. While you are interrogating them, be careful with the words you choose, lest they listen carefully to the manner in which you express yourself and will only make more false statements, for they may well be very sharp charlatans. **Avos D'Rabbi Nosson Chapt. 10**

C.

מעשה במוכס אחד ישראל רשע אחד שמת, ובו ביום מת אדם גדול בעיר ובאו כל בני העיר ונתעסקו במטתו, וקרובי אותו מוכס הוציאו גם את מטת המוכס אחריו וקפצו עליהם אויבים והניחו המטות וברחו, והיה שם תלמיד אחד שישב לו עם מטת רבו, לאחר זמן חזרו גדולי העיר לקבור את החכם ונתחלפה להם מטתו בשל מוכס, והיה אותו תלמיד צועק ולא הועיל, וקרובי המוכס קברו את החכם, ונצטער בה אותו תלמיד מאד, מה חטא גרם ליקבר זה בבזיון

ומה זכה אותו רשע ליקבר בכבוד גדול כזה נראה לו רבו בחלום ואמר לו: אל תצטער, בא ואראך בכבודי בגן עדן בכבוד גדול ובא ואראך אותו האיש בגיהנם וציר של פתח גיהנם סוכב באזניו, אבל פעם אחת שמעתי בגנות תלמידי חכמים ולא מחיתי ולכן נענשתי, וזה פעם אחת הכין סעודה לשר העיר ולא בא שר העיר - וחילקה לעניים, וזה היה שכרו, אמר אותו תלמיד: עד מתי יהא אותו האיש נדון בדין קשה אמר לו: עד שימות שמעון בן שטח ויכנס תחתיו, אמר לו: למה אמר לו: מפני נשים מכשפניות ישראליות שיש באשקלון ואינו עושה בהן דין. למחר סיפר אותו תלמיד דברים לשמעון בן שטח, מה עשה - כינס שמונים בחורים בעלי קומה, והיה אותו היום יום גשמים, ונתן כד גדולה ביד כל אחד ואחד וקיפל טלית בתוכם ואמר להן הזהירו בהן שהן שמונים, ובשעה שתכנסו יגביה איש אחת מהן מן הארץ ושוב אין מכשפות שולטות בכם, ואם לאו לא נוכל להם, הלך לו שמעון בן שטח לטרקלין שלהם והניח הבחורים מבחוץ, אמרו לו: מי אתה אמר להן: מכשף אני ולנסותכם בכשפים באתי, אמרו לו: ומה כשפים בידך אמר להן: יכולני להביא לכם שמונים בחורים עטופי טליתות נגובות ואף על פי שהוא יום גשמים, אמרו לו: הנראה יצא לחוץ ורמז להם, הוציאו הטליתות מן הכדים ונתעטפו בהן ונכנסו, ואחז כל אחד את אחת - מהן והגביה ויכלו להם והוציאו ותלאום כולם, ונתקנאו קרוביהם בדבר, ובאו שנים מהם וכוונו דבריהם והעידו על בנו של שמעון בן שטח חיוב מיתה ונגמר דינו, וכשהיה יוצא ליסקל אמר: אם יש בי עון זה לא תהא מיתתי כפרה לי, ואם אינו כן תהא מיתתי כפרה על כל עונותי וקולר תלוי בצואר עדים, ושמעו אלו וחזרו בהם ונתנו טעם לדבריהם מחמת שנאת הנשים - ואף על פי כן לא נפטר. רש"י סנהדרין מד:

III. An Era of Peace and Prosperity

A. So Alexandra, when she had taken the fortress, acted as her husband had suggested to her, and spoke to the Pharisees, and put all things into their power, both as to the dead body, and as to the affairs of the kingdom, and thereby pacified their anger against Alexander, and made them bear good will and friendship to him; who then came among the multitude, and made speeches to them, and laid before them the actions of Alexander, and told them that they had lost a righteous king; and by the commendation they gave him, they brought them to grieve, and to be in heaviness for him, so that he had a funeral more splendid than had any of the kings before him. Alexander left behind him two sons, Hyrcanus and Aristobulus, but committed the kingdom to Alexandra. Now, as to these two sons, Hyrcanus was indeed unable to manage public affairs, and delighted rather in a quiet life; but the younger, Aristobulus, was an active and a bold man; and for this woman herself, Alexandra, she was loved by the multitude, because she seemed displeased at the offenses her husband had been guilty of. **Antiq. Book XIII 16: 1**

B. So she made Hyrcanus high priest, because he was the elder, but much more because he cared not to meddle with politics, and permitted the Pharisees to do everything; to whom she also ordered the multitude to be obedient. She also restored again those practices which the Pharisees had introduced, according to the traditions of their forefathers, and which her father-in-law, Hyrcanus, had abrogated. So she had indeed the name of the Regent, but the Pharisees had the authority; for it was they who restored such as had been banished, and set such as were prisoners at liberty, and, to say

all at once, they differed in nothing from lords. However, the queen also took care of the affairs of the kingdom, and got together a great body of mercenary soldiers, and increased her own army to such a degree, that she became terrible to the neighboring tyrants, and took hostages of them; And the country was entirely at peace. **Antiq. Book XIII 16:2**

C.

שכן מצינו בימי שמעון בן שטח, שירדו להם גשמים בלילי רביעיות ובלילי שבתות, עד שנעשו חטים ככליות ושעורים כגרעיני זיתים ועדשים כדינרי זהב, וצררו מהם דוגמא לדורות, להודיע כמה החטא גורם. תענית כג.

In the days of Shimon ben Shetach, the rain fell only on Wednesday nights and Shabbos nights (times that people normally stay indoors). The wheat grains grew as large as kidneys, barley grains as large as olive pits and lentils as large as gold coins. They wrapped them up to preserve them as a sign for all generations to show how sin can affect [potential] blessing. **Taanis 23a**